

Major Göran Larsson, Stockholm

2012-09-21

Major Göran Larsson har befordrats till Härligheten i en ålder av 68 år. Hans närmaste är hustrun Chris och barnen Christer, Ken, Stefan och Emma.

Göran Larssons föräldrar var frälsningsofficerarna Carin och Helge Larsson. Själv utbildade han sig till teleingenjör, bland annat vid Chalmers i Göteborg, och tjänstgjorde sedan en period vid Televerket i Stockholm. 1968

beslutade han dock att gå i sina föräldrars fotspår och fick sin skolning dels i Stockholm, dels i London vid den internationella officersskolan. Där fanns också den unga frälsningskadetten Christine Hart. Deras blickar möttes, ljuv musik uppstod och 1971 förenades de i ett äktenskap som blev långt och mycket lyckligt.

Efter sex år som kårledare i Sverige tjänstgjorde Göran 1976-82 som ungdomssekreterare i Östergötlands och Örebro divisioner. Vid sidan om den ordinarie verksamheten med bland annat scouting och musik introducerade han armémusikalen i Sverige. Frälsningsarmén hade i många decennier använt sig av scenisk framställning i sin verksamhet, långt före andra kyrkor och samfund. I England hade nu de unga arméofficerarna Johns Gowans och John Larsson haft stor framgång med sina helaftonsmusikaler. Tre av dessa, Hosea, Glory och Spirit, lät Göran översätta till svenska. Senare kom också Glory nr 2.

Tillsammans med Lennart Pettersson (regissör) och en snabbt sammansvetsad trupp arméungdomar, och även ett antal äldre salvationister, plus en sextett högt kvalificerade musikanter, satte han upp nästintill professionella produktioner, uteslutande i lokaler med fullständig scenutrustning, som till exempel Arbis i Norrköping. Det blev en framgångsrik verksamhet som samlade fulla hus och fick berömmande recensioner i pressen.

Göran deltog själv som aktör. Inte minst bejublade blev hans roll i Hosea som vaneförbrytaren Långfinger-Ville, som ständigt avbryts i sina skurkstreck av Frälsningsarméns marscherande musikkårer. Långt in på 2000-talet har han fått framföra kupletten i mindre högtidliga sammanhang.

Musikalerna engagerade ett 150-tal personer, skapade stark sammanhållning och ledde till starka andliga upplevelser. Flera ungdomar fick där kallelsen till tjänst

som officerare. Åtskilliga av sångerna hamnade i armésångboken av 1990 eller i Sång och Spel och sjungs fortfarande.

Efter tjänstgöring på Officersskolan följde åtta år som pressofficer och kommunikatör vid högkvarteret samt tre års tjänst som public relationsofficer vid Central/South London-divisionen. Då han tidigare intresserat sig för film - ett område där Frälsningsarmén också var långt före andra kyrkor och samfund - såg han nu till att filmarkivet ordnades på ett föredömligt sätt. Han producerade också ett antal nya filmer, bland annat en om Sjuans musikkår, som han själv tillhört sen många år. En som imponerades av hans filmkunnande och Frälsningsarméns bevarade filmskatt var Ulf von Strauss, som presenterade sina synpunkter i en entusiastisk artikel i en facktidskrift.

När länderna i Östeuropa kastade av sig sin kommunistiska ideologi, öppnades dörrarna på nytt för Frälsningsarmén i Ryssland, Estland och Lettland. Göran for runt i Ryssland och Lettland och filmade vad som hände. Särskilt Lettland fångade hans intresse, eftersom Frälsningsarmén där tillhört det svenska territoriet före andra världskriget. 2006-2008 var han också regionchef i Lettland. Han hade en särskild känsla för Skangal, jordegendomen som återlämnats till familjen Palme och sedan donerats till Frälsningsarmén. Om- och tillbyggnader har sedan förvandlat den förfallna lantegendomen till ett förnämligt skol- och behandlingshem för lettiska pojkar. Projektets beskyddare har varit prinsessan Lilian. Fru Lisbet Palme med söner är engagerade i stödföreningen Skangals Vänner och Göran Larsson var vid sin bortgång dess ordförande.

År 1998 inleddes den betydelsefulla arbetsperiod som blev Görans sista, ibland på deltid vid sidan av andra arbetsuppgifter, men mest på heltid: EU-uppdraget. Det varade i mer än tio år till hans pensionering 2011. Uppgiften var att på internationella högkvarterets uppdrag göra Frälsningsarmén - som redan var en stark internationell NGO (Non-governmental Organisation) med verksamhet i 29 europeiska länder - närvarande och synlig i Bryssel. Han skulle sätta sig in i allt EU-regelverk som kunde påverka Frälsningsarméns verksamhet särskilt inom den sociala sektorn i Europa och förmedla sina kunskaper till arméledningarna i de olika länderna. Det gällde bland annat frågor om hemlöshet, missbruk och trafficking, men också arbetet att få till stånd samverkan mellan politikerna och det civila samhället.

Göran kom att sitta med i en rad styrelser, kommittéer och nätverk i frågor som gällde fattigdom, missbruk och den mångfald problem som hänger samman med socialt utsatta och marginaliserade människor. Med den erfarenhet han fick kom han med åren att utses till representant och kunskapsförmedlare i både samhällliga och ekumeniska organ i Sverige, liksom också på ett europeiskt plan, ibland även som ordförande. Han hade alltid god koll på hur och när lagstiftningen förändrades.

Det här var ett uppdrag som passade Göran Larsson. Hans glada och vänliga sätt hjälpte honom till många värdefulla kontakter. När han trädde in i de fina salongerna, i uniform och ett halvt huvud högre än de flesta, syntes han direkt. "Jag behöver aldrig presentera mig", sa han. "En del kommer och berättar om tidigare kontakter med Frälsningsarmén, andra är okunniga men nyfikna".

Cancern i Görans kropp upptäcktes 2008 och ledde till upprepade sjukhusvistelser, men han fortsatte att arbeta till och från. Ena dagen kunde han vara på Radiumhemmet, men om man sökte honom nästa dag kunde han vara i Bryssel eller någon annanstans i Europa. På sin 67-årsdag pensionerades han dock, men fortsatte att hålla koll på saker och ting via sin dator och med hjälp av Chris.

När de sista metastaserna flammade upp i hans kropp, mejlade han: jag klarar det här också! Och det gjorde han ju, men kanske inte riktigt på det sätt som vi, anhöriga och vänner, hade tänkt oss.

Lars-Erik Lingström